El que la mar et dóna, la mar t'ho pren

Aquest hivern ha estat especialment dur en molts aspectes, alguns dels quals estan relacionats amb l'arquitectura i l'urbanisme. El clima i l'economia s'han aliat per fer-nos una mica més difícil la vida. A la costa hem patit un temporal d'aquells que fan història, la intensitat del qual molt pocs recordaven. Només els més vells de cada lloc tenien algun referent semblant. Contaven que la darrera vegada que el mar va remullar les voreres i entrà a les cases ells encara portaven calça curta i anaven a escola. Aquestes coses poden passar, per això no és casualitat que el Reglament de la Llei de costes apel·li com a límit de la zona maritimoterrestre, entre d'altres criteris, a la línia on han arribat les onades en els majors temporals de què es té notícia.

L'escenari que en va quedar era un rastre d'estelles, ferros retorçats i munts de sorra. Molt per reconstruir i molt per recordar que, allà on la mar ha arribat una vegada, hi pot tornar. Una petita lliçó d'humilitat per a aquesta ocupació massiva de la costa que vint anys de Llei de costes no han solucionat.

La desfeta ha coincidit en el temps amb la borrasca econòmica en què ens trobem immersos i en l'ull de l'huracà de la qual hi ha el sector de la construcció, però que amenaça també sectors de l'economia tan fonamentals al nostre país com el turisme.

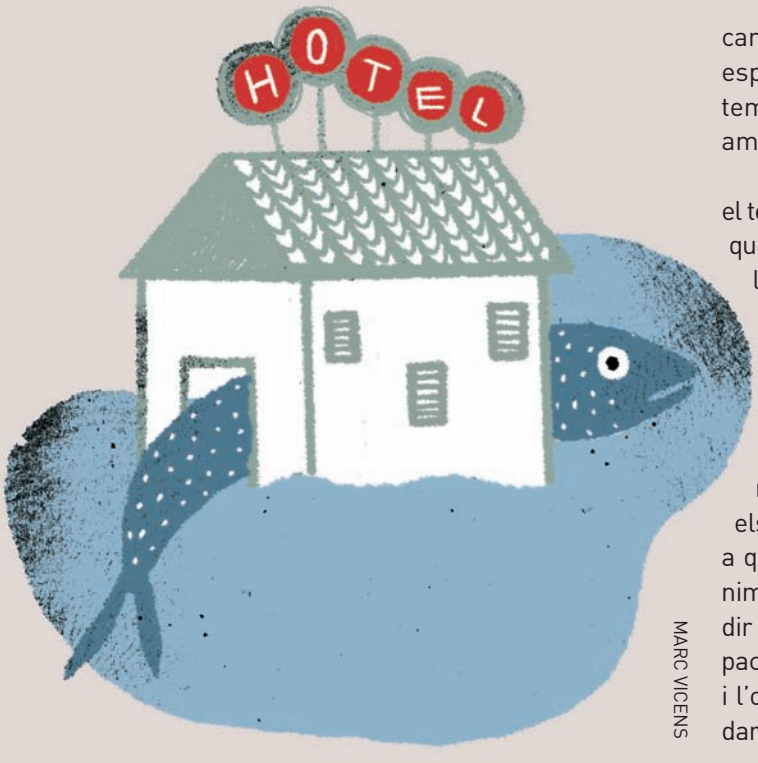

MARC VICENS

Ara és temps de reconstruir, reposar, rentar la cara i preparar l'escenari per als mesos propers, en espera que el turisme arribi per pal·liar, si més no temporalment, les negatives estadístiques d'atur amb què ens despertem cada dia.

Els ecologistes estan una mica més contents perquè el temporal els ha donat la raó. Trobem titulars que diuen que el que la Llei de costes no ha fet ho han aconseguit les onades. I a la vista dels resultats no els manca raó.

És lleig aprofitar la desgràcia aliena per fer valer els criteris propis. No obstant això, potser seria un bon moment per replantejar-nos quina façana marítima volem i quina ens permet la natura. Mentrestant, la crisi econòmica, que ens obliga a tantes reflexions, sens dubte ens farà una mica de llum en els nostres plans de futur. El capteniment i la mesura a què estem abocats ens han de fer valorar el que tenim, dignificar-ho, que en llenguatge arquitectònic vol dir rehabilitar-ho i, sobretot, repensar el model d'ocupació, la imatge de saturació de missatges comercials, i l'obsessió per ocupar l'espai que ha caracteritzat les darreres dècades de la nostra costa

La llei de costes arriba a Europa

Els governs anglès i alemany van fer arribar una queixa al Parlament Europeu contra la Llei de costes espanyola. Alguns ciutadans d'aquells països, com a propietaris, veien afectades les seves cases si aquestes es trobaven dins el domini maritimoterrestre. Aquests immobles no podien ser venuts ni reformats, i passaven a ser una concessió de l'Estat per a 30 anys, ampliables a 60. El desembre passat, però, el Consell de Ministres va aprovar una disposició per la qual les concessions seran transmissibles, prèvia autorització de Costes. La mesura afecta les cases construïdes legalment abans del 1988. La venda d'una propietat, però, implicarà també un traspàs dels drets i obligacions. És a dir, que amb les noves concessions se subrogaran els terminis d'enderrocament i les obligacions de l'anterior propietari.